

Alan Gibbons

KIRÁLY
KÖNYVEK

Borotvaélen

Alan Gibbons

Borotvaélen

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2007

Alan Gibbons népszerű és termékeny író, aki elsősorban gyermekek számára alkot. Egyébként egy általános iskolában tanít, és sokszor hívják meg előadónak iskolákba és irodalmi összejövetelekre. Liverpoolban lakik a feleségével és négy gyermekével.

A *Borotvaélen* óriási sikert hozott számára. Jelölték a CILIP Carnegie éremre, és elnyerte a Leicester könyvdíjat. Jelölték a valaha volt első Booktrust Ifjúsági díjra egy másik remek ifjúsági regényével, a *Két tűz között*-tel együtt. És ha még ez sem volna elég, *A minotaurusz árnyéka* című regényét jelölték a CILIP könyvdíjra, „A Könyv, amit nem tudtam letenni” kategóriában.

1 DANNY

Ijedten riad fel. Valaki rázza. Kíméletlenül.

– Mi az...?

Egy tenyér tapad a szájára, és belefojtja a kérdést. Egy pillanatig majdnem eluralkodik rajta a pánik, de aztán kiveszi a fölé hajló arc vonásait. Az anyja. Az ágya mellett kuporog, egyik kezével az ágytámlára támaszkodik, a másikkal Dannyt hallgattatja el. Danny most már tisztán látja: az anyja arcára halvány fényt vet a pár házzal odébb álló utcai lámpa. Dannynek először is a szeme tűnik fel, a rémült, könnyörgő kifejezés. Jaj, ne, csak azt ne mondd, hogy már megint! Danny megtanult az anyja arckifejezésében olvasni. Megfejtji a pillantásait, a némán leadott figyelmeztetéseit, s mindez létfontosságúvá vált a túlélés szempontjából. De ezt most nem érti. Túl váratlan, túl hirtelen jött. Kérdőn ráncolja a szemöldökét.

– Mennünk kell – sziszegi az anyja. – Máris.

– Mennünk? De hova?

Az anyja a tenyerét lefelé fordítva int, amivel a könyörgő tekintetét hangsúlyozza.

– Halkabban, Danny! – suttogja. – Kérlek!

Danny engedelmeskedik. A következő szavakat alig hallhatóan suttogja. – Mi történt?

– Nem magyarázhatom el. De mennünk kell. Most rögtön.
– Chris?

Az anyja megrázza a fejét. Nem Chrisről van szó. Danny megkönnyebbülten fújja ki a levegőt. Legalább most az egyszer nem róla van szó. Hadd rohadjon az Állat, kérlek, istenem, hadd rohadjon meg!

Az anyja az ágya mellett heverő sporttáskára mutat. Danny felül, a gondolatai sebesen kergetik egymást. A remény olyan régóta kucorog benne, hogy alig meri felszínre engedni. De az ember nem küzdhet a remény ellen, hogy élhet. A fiú lenéz. Az anyja becsomagolta a holmiját. Két vagy talán három váltás ruhát. A legjobbakat. A pár kedvenc holmiját. Mi ez? Ekkor veszi észre, hogy a mami táskája az ajtó mellett fekszik. Ezek szerint megyünk valahova, de hova? Küzd benne a remény és a félelem. Miért most? És mi ez a titkolózás?

– Öltözz fel!

Danny felrángatja a tréningalsóját és egy inget, mielőtt felhúzná a zokniját és az edzőcipőjét. Leakasztja a fogasról a kabátját. Kint már világosodik. Hajnalodik.

– Kész vagyok.

– Várj meg itt!

Még most is feszülten suttognak. Az anyja a szobája ajtajában álló Dannyt magára hagyva átoson az apró, rendetlen

nappalin, miközben egy rémült pillantást vet a saját hálószobájára, aztán elővesz egy kulcsot a zsebéből. A fiókhoz surran. Chris fiókjához, aminek egyikük sem mehet a közelébe.

Ne, mami, ne tedd!

Danny tudja, mit jelent Chris holmijához nyúlni. Rémületet. Az összeszorított ököl becsapódását, amitől cseng a füle, a bordái közé rúgó erős cipő dobaját. Ő vagy a mami, ahogy lekushadva tűrik az ütések, és várják, hogy abbamaradjon a verés. A félelem záporát.

Elfordul a kulcs.

Ne tedd, mami! Nem nyúlhatsz semmihez, ami Chrisé. Soha. Nem teheted!

De a mami mégis megteszi. Mennyi ideje kívánja, hogy az anyja végre összeszedje a bátorságot, tegyen valamit Chris ellen. De most, hogy elérkezett ez a pillanat, Danny haláloosan fél, és megdermeszti a remény és a félelem.

A mami másodszor is a szoba felé pillant, ahol Chris alszik, aztán kihúzza a fiókot, és kivesz valamit. Egy köteg bankjegyet, amit a farmerje zsebébe gyömöszöl. Danynek leesik az álla, hogy az anyja milyen merész. Felébreszti az alvó oroszlánt. Danny egyszer hallott valami ilyesmit. Mi is van az alvó oroszlánokkal? Lehetetlen megkopasztani őket, pedig a mami most éppen ezt teszi: kifosztja az alvó Christ. Benyúl a fiókba, és elővesz egy újabb köteg pénzt, és ezt most a kabátzsebébe gyömöszöli. Danny felé fordul, a bátor tettől kipirul az arca, de ebben a pillanatban zaj hallatszik a szobából, ahol együtt alszik Chrisszel.

– Cath? Cathy?

A mami összerezzen, és a fiókba veri a kezét. Fájdalmas grimaszt vág. Chris ezt a kezét törte el akkor. És azóta sem jött egészen helyre. Danny látja az anyja szemében a félelmet, ahogy a teste elgyöngül a rémülettől. A fiú már megszokta ezt. Az elmúlt pár évben ilyen volt az életük: úszás a sötétben, a zavaros mély felderítése, a láthatatlan akadályok óvatos kerülgetése, az életveszélyt jelentő áramlatok és a parton megtörő hullámok ellenére az életben maradás megkísérlése. Danny segílyt kérően pillant az anyjára, aki této-vázik, és megpróbálja összeszedni a gondolatait. Végül int, hogy menjen az ajtóból, és gyorsan kibújik a cipőjéből, és alsóneműre vetkőzik. Danny tiszteletből sebesen elfordítja a fejét. A mami felkapja a fotelre vetett köntöst, belebújik, és megköti az övet.

– Itt vagyok.

– Mit csinálsz, Cath? Bújj vissza az ágyba!

A mami megkínzott pillantást vált Dannyvel, aztán bemegy Chrishez. A hangja megnyugtató, de hamis is. Danny tisztában van vele, még ha Chris butább is annál, semhogy rájönne. Minden rendben, mondja szelíden az anyja. Nincs miért aggódnia. Dannyhez foszlányokban jut el a párbeszédük.

– Mit műveltél? – morog Chris zsémbesen.

– Nem tudtam aludni... – Válaszol halkán a mami. – Egy kortyot akartam inni...

A mami résnyire nyitva hagyta a hálószoobaajtót. Danny hallja a hangjukat, de nem érti tisztán, hogy mit mondanak. A szobája ajtajában toporog, és azon töri a fejét, mit tegyen.

Annyi biztos, hogy megyünk, gondolja. Odakint a szabadság, az ígéret földje van. Az anyja végre döntött. A szabadság mellett. *Az ígéret földje mellett.* De most mit tegyek? Mihez kezdjek a táskákkal?

Gyerünk, mami! Ruhában maradjak? És ha Chris felkel, és meglát így? Rögtön rájön, hogy iskolai egyenruhában kellene lennem. Nem gyanakszik majd? Gyere már vissza, az isten szerelmére! Mondj valamit!

De a mami nem jön vissza. Danny még mindig a sötétben evickél. Csend van a lakásban. Egyetlen hang sem szűrődik ki a másik hálósobából. Danny az ablakhoz megy, és elhúzza a függönyt. A nyirkos londoni utcák fölött szürke kora reggeli fény terjeng.

Hova megyünk? Megyünk-e egyáltalán?

A karórája ébresztője megszólal, és a hátán végigfut az ijedtség elektromos sokkja. Kikapcsolja az ébresztőt, és visszafojtja a lélegzetét. Hét óra. Itt az idő, hogy felkeljen, és iskolába menjen. Általában így van, de ezen a borongós reggelen semmi sem megszokott. Álmából verte fel egy riadt, zavaros tekintetű asszony. Danny egy éjszakai úszó, aki lassan tapogatózik előre. És mi felé: veszély vagy megváltás? A szabadság olyan távolinak tűnik. De legalább már felbukant a láthatáron.

Vége a rossz időknek, amikor a mami majdnem az ellenségévé vált azzal, hogy vele maradt. Az Állattal.

Elmegyünk. Legalábbis úgy néz ki. Pár napra elegendő tiszta ruhával. De valóban elmegyünk-e? Danny szeme előtt az álmaiban már sokszor lebegett a szabadság ígérete, de az

utolsó pillanatban mindig elvették tőle. Vajon most az egyszer sikerül átlépnünk a küszöböt? Ne add fel, mami, most ne, amikor olyan közel vagyunk! Hol vagy, mami?

Lassan múlnak a percek. Danny időről időre az órájára pillant. Nem tudja, mit tegyen. Ólomlábakon jár az idő, a táskák még ott fekszenek a hálósobája padlóján.

Talán az ágyam alá kellene tolnom őket. Pusztá óvatosságból.

Vagy elő kellene vennem az iskolai egyenruhámat. Minden eshetőségre számítva.

Minden eshetőségre, azaz Chrisre számítva. És a világos savószínű, gyanakvó tekintetére.

Belehasít egy gondolat: Abdul húsz perc múlva megérkezik. Hívjam fel a mobilján? Tartsam távol?

Danny kibámul az utcára, figyel a kora reggeli jövesmenést, a metró felé tartó első munkába indulókat. És most mi legyen? Az anyja meg sem nyikkan. Egy ágyából kirángatott tinédzser fiú bizonytalansága tükröződik rajta, akit itt hagytak egyedül álldogálni a szobája közepén. És most törheti a fejét, hogy mit tegyen. Ekkor zajt hall. Az ajtóhoz settenkedik.

A mami.

Az anyja ismét felöltözött. Az arca sápadt és aggodalmas. A szája körüli ráncokon látszik a feszültség, és abban is, ahogy a pupillája csillogó ponttá zsugorodott a félelemtől. Danny szólásra nyitja a száját, de az anyja a szája elé emeli az ujját. Túl kockázatos. Az anyja felkapja a táskáját. Danny a jobb kezébe veszi a magáét, és követi az anyját. Hallja

Christ; *annak a disznónak* az önelégült horkolása ezúttal megnyugtatja. Nincs ébren, nem gyanakszik. A mami elmosolyodik, és megszorítja Danny karját, mielőtt tügyesen, óvatosan kinyitná az ajtót. Már éppen kilépnének a lépcsőpihenőre, amikor megszólal a csengő. Danny először szólal meg, amióta a mami kijött a szobájából.

– Abbie!

Miért nem hívtam fel? Pedig gondolt rá. Bárcsak visszafordíthatná az időt! Bárcsak... A világ hirtelen ismét veszélyessé válik.

– Menj! – sürgeti a mami. – Mennünk kell... most!

Mintha megbillenne a padló, és összezárulnának körülötte a falak. A tárgyak eltorzulnak. Széthullik a világ, amiben lehetséges volt a menekülés, és egy másik világ száguld be a helyére. Ez már Chris világa, a rémület zónája. De nem fordulhat vissza. Leszaladnak egy emeletet. Miközben a földszintre sietnek, a lakásból hallják Chris hangját.

– Cath? *Cathy!*

Úgy hangzik, mintha már felkelt volna, és őket keresné. Leesik a tantusz. Most kell véghezvinniük. Abdul a bejárati ajtónál vár.

– Miért nem vagy egyenruhában, Danny?

A mami szólal meg először. Lihegve szakadnak ki belőle a szavak. – Most légy szíves, ne kérdezz semmit, Abbie. – A karjukat fogja, ujjai belevájnak a húsukba, mintha hangsúlyozni akarná a pillanat sürgető mivoltát. – Danny ma nem megy iskolába.

Abbie-n látszik, hogy kérdezősködni akar, de erre már nincs idő. Chris hangját hallják, ami félig üvöltésként, félig fájdalmas kiáltásként hangzik.

– *Cathy!*

– Most mennünk kell.

És már futnak is. Otthagyják Abbie-t, aki semmit sem ért, és zavartan álldogál. Már éppen elérik a sarkot, amikor a hátuk mögött felharsan Abbie figyelmeztető kiáltása. A mami hátranéz. – Ó, istenem! Chris! Utánunk jött.

Danny követi a pillantását. A föld meglódul a talpa alatt. Tényleg Chris az: farmert húzott, és utánuk rohan. Mezítláb van, és nem vett inget. De nem a félmeztelensége aggasztja Dannyt, hanem a tekintete, a savószínű kék szeme, a tekintete, ami mindig beléfúródott, valahányszor Chris a mami hollétééről faggatta. Olyan, mint egy vadállat, egy ragadozó, amit megkínóztak, megsebesítettek. Egy feldühített, veszélyes vadállat.

– Gyere vissza, hallod, Cath? Azonnal gyertek vissza!

De anya és fia nem mennek vissza. Bár a munkába igyekvők egyike sem sejtje: az életükért futnak. Olyan elkeseredetten próbálnak előnyhöz jutni, hogy a karjukat és a táskájukat lengetve törnek utat maguknak az emberek között. Felfordulást okoznak, de oda sem figyelnek a tiltakozó kiáltásokra.

– Fuss, Danny, ne fordulj vissza! – könyörög a mami. – Nem megyek vissza. Nem vagyok hajlandó tovább félni.

A High Streeten vannak, és a metró felé rohannak. A járdán most már nagy a tömeg. Danny egyszer egy idősebb ázsiai férfibe botlik.

– Elnézést – motyogja, miközben a mami nyomában szalozik az emberek között. És közben mindvégig hallja a hátuk mögött Chris kiáltását.

– Gyertek vissza! Cath, Danny! Elrendezzük –, majd ismét: – Ne tegyétek ezt!

De ők mégis megteszik. Előttük ott a szabadság, a sín pár végén. Danny semmit sem akar elrendezni, és a mami sem.

Ha a mami nem hajlandó félni, akkor én sem. Nincs mit megbeszélni ezzel a sovány, szőke férfivel, aki úgy manipulálta eddig az életüket, mint egy bábjátékos. Elegük van. Elég volt Chris dührohamaiból, elég az ökölcsapásaiból és a rúgásaiból, a félelemből. De még nincs vége. Chris egyre közelebb ér hozzájuk.

Nincs mit cipelnie, semmi sem tartja vissza. Tőle eltérően Cathy és Danny az életüket viszik a kezükben. Danny váratlanul sikolyt hall. Chris megmarkolta a mami kabátját. Az anyja megpördül, és nekivágódik a metró előtti újságosstandnak. Sérült kezébe belehasít a fájdalom. Az ajtó becsapódik az ígélet földje előtt.

Danny ösztönösen cselekszik: ütésre lódítja a sporttáskáját. Minden erejét beleadja egyetlen végig sem gondolt visszautasításba.

– Nem megyek vissza! Nem kényszeríthetsz rá!

A táská Chris arcába csapódik. Danny átéli a hatalom izgalmát. Hányszor kushadt le és érezte, hogy ő a gyöngébb! Most megfizet Chrisnek. Tessék, Állat! Valaki felsikolt, egy másik ember kiabálni kezd.

– Szaladj, Danny! – kiáltja a mami, és kitepi magát Chris markából. – Fuss!

Már beértek a metróállomásra, és a jegykezelő automatához értek. Itt kezdődik a szabadság, a vaskorláton túl. DANNY hirtelen végigcikázik a rémület. A bérlete! A lakásban maradt. Megpördül, a lába elerőtlenedik a kétségbeeséstől. Chris talpra kecmeggett, és megindult utánuk. A szája felhasadt és vérzik. Halványkék szeméből gyűlölet sugárzik. DANNY fejében megszólal a vészcsengő. Képtelenség, hogy sikerüljön. Nincs idő pénzt dobni az automatába, és jegyet venni...

– A bérletem, mami – lihegi.

– Nálam van – kiabálja az anyja, és felmutatja mindkettőjüket. DANNY újra feltámadt hittel néz az anyjára. Hányszor csalódott benne, amikor Chrisszel maradt, és a férfit mentegette, de most nincs csalódás. Az anyja az utolsó részletig előkészített mindent. – Csak menj tovább! – sürgeti az anyja.

És így is történik. Átjutnak. A két ellenőr Chrisszel birkózik a hátuk mögött.

– Csak érvényes jeggyel engedhetjük át, uram.

A kijelentés annyira abszurd, hogy DANNY hangosan felnevet. Egy félmeztelen őrülttel hadakoznak, és érvényes jegyet követelnek tőle! Emberek gyűlnek köréjük. Egy őrült, mondják, egy narkós. Hívja már valaki a rendőroket.

A mami és DANNY összenéznek. Tudják, hogy Chris sem az egyik, sem a másik. És pontosan tudják, micsoda. De nem kapcsolódnak be a heves vitába. Egyetlen céljuk van, egyetlenegy. Hogy elmeneküljenek. Hogy véget érjen a rémálom, aminek Chris Kane a neve. Hogy elérjék a metró, és maguk mögött hagyják ezt az egészet. Az ökölcsapásokat, a rúgásokat, a rémületet.

CHRIS

Elég egy mondat, és kitisztul a feje.

– Hívja már valaki a rendőrséget!

Gondolkodni kezd, és már nem pusztán az ösztön hajtja. Legyúri vak haragját, és összeszedi a gondolatait.

– Semmi szükség rá – mondja. – Szerelmi perpatvar, semmi egyéb.

Körülnéz az összeverődött embereken, és rájuk mosolyog. Próbálja, ahogy régen tette, elbűvölni őket.

– Tudják, hogy van ez.

De ezúttal nem jön be. Csak egy perce még egy félmeztelen órült állt előttük, aki egy asszonyt terrorizált és a falhoz vágta. Látták, milyen dühösen. Chris feltartja a kezét, és elhátrál a beléptető automatától. Nem tenne jót, ha letartóztatnák. Lesz még alkalom a harcra, Chrissie fiam. A madárka kirepült a fészekből, és most már nem lehet elcsípni, így legalábbis nem. A madárka már meglépett. Ha vissza akarod kapni, az eszedet kell használnod. De vissza fogod szerezni, efelől semmi kétség.

– Minden rendben – mondja. – Nincs szükség a rendőrségre.

Az ellenséges arcokat fürkészi. Bárcsak tudnátok, gondolja, bárcsak értenétek, hogy megtáncoltat! Mindenki a nő mellé szokott állni, még a zsaruk is. A férfit meg sem hallgatják. De nincs értelme a meggyőzéssel próbálkozni.

Magukban már elítéltek. Ideje meghátrálni. És szárazon tartani a puskaopt.

– Megyek már. – Igyekszik humorosra fogni. – Látják, ugye...?

Az egyik jegyellenőr elállja az útját.

– Uram...!

De Chris tekintete mindent elárul: Vagy elkotródsz az utamból, fiacskám, vagy megbánod. Az ellenőr is látja, és meggondolja magát. A férfiben van valami csípősség, vad-ság, amivel az ember nem száll vitába.

Chris hazaindul. Útközben értetlen pillantások kísérik, de ő nem jön zavarba. Chris Kane egyik jellemzője, hogy egy percig sem kételkedik abban, hogy helyesen jár el. Száz százalékig helyesen. Azt teszi, amit egy férfinak tennie kell. Mi bajuk ezeknek? Nem láttak még férfit ing nélkül? Nem volt időm rendesen felöltözni, mi ebben a furcsa? Harcolnom kellett azért, ami az enyém. Chris látja, hogy nyílik az utcai ajtó. Ugye, nem képezed, Cathy, hogy olyan könnyen itt hagyhatsz? Bennünket egymásnak rendelt a sors. Semmi sem szakíthat el egymástól. Mindegy, milyen messzire menekülsz, hol rejtőzöl el, én biztos megtalállak. Amikor Chris belép a házba, érzi, hogy valaki figyel. Az a fiú, aki be szokott Dannyért nézni. Danny osztálytársa. Hogy is hívják? Abbie, igen, Abbie. Remény ébred benne. Talán meg tudja mondani, merre keressem őket.

– Van fogalmad, hova mehettek? – kérdezi.

A fiú hátrálni kezd.

Mi az ördögöt mondhattak rólam? Lefogadom, hogy egy rakás hazugságot. Biztos engem okoltak mindenért. Ez

a hála, hogy etetem és öltöztetem őket. Ne húzd fel magad, Chrissie fiam. Nincs értelme elriasztani ezt a gyereket. Még szükséged lehet rá. De a fiú megrémült. Nem marad itt. Kár. Hasznos lett volna, ha korábban összehaverkodik veled. Akkor most nem lenne ilyen gyanakvó.

– Csak beszélni szeretnék velük – mondja megnyugtatóan. – Egyenesbe hozni a dolgokat.

De Abbie megrázza a fejét, és távozik. Chris szeme összeszűkül. Á, szóval itt hagysz? Nem baj, találkozunk mi még, Abbie fiam! Hamarosan. És akkor majd szépen elbeszélgetünk.

DANNY

Zsúfolt a metró, így a fogantyúba kapaszkodva állnak.

– Hova megyünk? – kérdezi a fiú.

Az ígéret földjére, mondd, hogy oda! Korábban is beszéltek erről: a menekülésről. A mami egy olyan otthont festett le, ahol nincs félelem, egy olyan életet, amiben nem kell folyton hátranézni. Danny csüngött a szavain, a józan ész ellenére is remélte, hogy ezúttal sikerülni fog. Kiszabadulnak. Annyiszor szeretett volna ráordítani, hogy nem lehet igazi anya, ha ezzel az Állattal marad.

A mami a többi utas arcát fürkészi. Danny tudja, mi jár a fejében. Egyikük talán ismeri Christ, és elárulja, hova mennek.

Persze örültség. A Londonban élő rengeteg emberből, a kifejezéstelen, névtelen arcok közül mekkora az esély, hogy bárki is ismerje? De ilyenné válik az ember, ha olyasvalakivel él, mint Chris, amikor az élete fenekestől felfordul. D annynek eszébe jut egy régi dalból egy sor, amit karácsonykor mindig játszani szoktak, és ez a sor most új értelmet nyer.

Lát, amikor alszol. Lát, amikor ébredsz.

Beleborzong a gondolatba.

– Hova, mami?

– Haza. Úgy értem...

Danny a homlokát ráncolja. Élete nagy részében a lakás volt az otthon, akármilyen is volt. Két háló, egy nappali, egy fürdőszoba a videóbolt felett. Hogy érti a mami, hogy *haza*?

– Régen volt az otthonunk – magyarázza az anyja. – Az anyámhoz megyünk. Néhány napig meghúzzuk ott magunkat, amíg lakást keresünk.

A nagyihoz! Danny egy pillanatig azt hiszi, hogy az anyjának teljesen elment az esze. Hát *ez* volna az ígéret földje? Itt kezdődne a szabadság? Danny az élete során hatszor, talán hétszer járt a nagyszüleinél. És az elmúlt három évben egyszer sem. A nagyszüleit a véletlen sodorta hozzájuk, nem tekinthetők családtagoknak. Semmiképp sem abban az értelemben, ahogy az emberek többsége a családot érti. Mióta *otthon* az a kopott, utolsó sorház?

– De miért?

– Danny, hisz jól tudod, milyen Chris. Olyan messze kell kerülnünk tőle, amilyen messze csak lehet. Különösen most, hogy ez is nálunk van. – Megpaskolja a zsebét, amiben Chris

pénze lapul. – Londonban nem érezném magam biztonságban. Mindig ott lenne valahol, és minket keresne.

Mások talán paranoiásnak hinnék az anyját. Hogy félhet Londonban, egy nyolcmilliós városban? Ennél jobb helyen el se lehetne bújni. Mekkora az esélye annak, hogy a nyomukra bukkan? De Danny tényleg ismeri Christ. Ismeri a férfi kék szemének fenyegető pillantását, sovány, izmos testének erejét. És elsősorban azt a jéghideg dühöt, ami benne forr, azt az eltökélt szándékát, hogy megtartsa, ami az övé. És Chris szerint a mami meg ő, Danny pontosan ezek: a tulajdonai. Chris Kane vagyontárgyai.

– De miért így, mami? Miért nem szóltál előre?

– Nem kockáztathattam – mondja az anyja. – Elárulhattál volna, ha tudod előre.

– Soha!

– Nem szándékosan, Danny. De Chris ráérez dolgokra. Mindig is úgy olvasott benned, mint egy nyitott könyvben.

Igaza van. Nem is egyszer csúszott ki a száján olyan apróság, ami után pofon csattant vagy még rosszabb történt. Danny emlékszik azokra az ártatlan hibákra, amik odavezettek, hogy Chris végül a maminak ártott. Amikor például a kezére taposott, és eltörte. Danny ismeri azt a büntudatot, amit a mami fájdalomáért érzett felelősség ébreszt. Chris kell, hogy irányítson mindent, és ha olyasmit terveznek, amiből őt kihagyják, akkor bepöccen. Ennyi az egész. És akkor az, aki a sajtot is kiénekei a holló csőréből, hideg és kemény lesz. Egy szörnyeteg.

– Bárcsak szólhattam volna Abbie-nek!

– Később majd felhívhatod – ígéri a mami. – Amint eljuttunk oda, ahova készülünk.

Megváltozik az arckifejezése. – Csak el ne mondd, hol vagyunk!

– Abbie sosem árulná el!

– Lehet, hogy szándékosan nem – mondja a mami.
– Ahogy te sem. De Chrisnek megvan a módszere, hogy kiszedjen dolgokat az emberből. – A gondolatai egymást kergetik. – Abbie-nek megvan a mobiljában a telefonszámod?

– Persze. Benne van a névjegyzékében.

– Akkor ki kell törölnie onnan.

– Úgy érted, nem is beszélhetek vele?

– Dehogynem – mosolyodik el a mami. – De nem akarom, hogy Chris megszerezze a számodat. Ha mégis beszélne veled...

Dannyt kirázza a hideg. Egy olyan ember, mint Chris fegyverként forgatja a szavakat. Kifordítja az embert, bármit megtesz, amire csak kedve támad: szavakkal kínozza, úgy csúsztatja azokat a bőr alá, mint a szikét, az agyban turkál, amíg az ember mást sem akar, csak sikoltani. És ez csak egy Chris Kane ördögi módszerei közül.

– Nem akarom, hogy kapcsolatban legyen velünk. Abbie-nek memorizálnia kell a számodat.

Danny bólint. Hallja az anyja hangjában a félelem éles sikolyát. Elég a gondolat, hogy Chris megszerez egy mobilszámot, és máris remegni kezd a keze.

– Itt szállunk ki – mondja a mami, és felemeli a táskáját, aztán megnézi a menetrendet. – A következő vonat tíz perc múlva érkezik.

Amikor a mozgólépcsőn állnak, ami a metró utasait felviszi a fővonal állomására, visszaneznek. Félig-meddig arra számítanak, hogy Chris utánuk kapaszkodik. De nyoma sincs. Győztek, ugye? Danny rámosolyog az anyjára. Az asszony ideges kuncogással válaszol.

– Mi bajunk? – kérdezi. – Hisz végtére is nem Superman!

De nincs sok, amit el ne tudnának képzelni róla. Amikor a váróteremben ülnek, a mami a fájó kezét dörgöli, Danny pedig összeprésel egy üres kólásdobozt. Nincs sok mondanivalójuk egymásnak. Jobbára az állomáson nyüzsgő tömeget vizslatják. Egy inas, szőke férfit keresnek, akinek átható tekintetű világoskék szeme van. Az arcát, csinos, rettenetes arcát keresik. De Chris nem tűnik fel. Sikerült! Elmenekültek.

– Szabadok vagyunk – mondja ki a mami a közös gondolatukat.

Abbie

A férfi visszamegy a házba. Abbie felsóhajt. Hála az égnek. Danny mesélt Chrisről. Egy pillanatig azt hitte, hogy Chris utánaered. De nem tudnék mit mondani, gondolja. Még azt sem tudom, hogy Danny hova ment. Sok

szerencsét, akárhol is van. Mindenesetre távol a veszélytől.
Távol az Állattól.

Abbie felhajtja a dzsekije gallérját, és a metró felé indul. Nincs értelme elkésni az iskolából, még ha az ember legjobb barátja olajra is lépett. Jobb, ha időben beér. Danny biztosan jelentkezik. Abbie a mobiljával játszik. Megvan a száma is. Elment, de ez még nem azt jelenti, hogy elveszítjük egymással a kapcsolatot. Hiszen haverok vagyunk. És a barátság egy életre szól. Melletted állok, Danny, bármi történjék is.

CHRIS

A ribanc!

Most, hogy magára maradt, szabad folyást enged az indulatainak. Öklével az íróasztalra csap. De egyet se félj, Cath, elkaplak!

Ekkor veszi észre. A fiók zárjában bennmaradt a kulcs. Nem ott kellene lennie. A zsebemben volt, gondolja. Elönti a düh.

Kutatott a pénzesfiókomban.

Amíg aludtam, kiemelte a kulcsot a zsebemből.

A ribanc!

A lopós szarka!

Kirántja a fiókot, és felkiált. Öt köteg bankó volt benne, de most már csak kettő van. Jó pár ronggyal rövidített meg.

Hol a noteszem? Gyorsan végigfutja az odakapart bejegyzéseket. Ilyen sokkal!

Alaposan megréfélt! Hát így bízz meg egy nőben, Chrissie fiam! Az utolsó szálig mind cserbenhagy. Rendszen hazavágott.

Átmegy a hálóba, és kinyitja a szekrényt. Persze, elvitte egy csomó holmiját. De Chris azért még elpusztítja, ami maradt. Mintha a ruhák széttépésével csökkentené a köztük távolságot, és Cathyt lemeztelenítené és sebezhetővé tenné. Fog egy ollót, és miszlikbe vágja a ruhákat, a farmer nadrágokat. A ballonját szabdalja, amit Cathy aznap viselt, amikor megismerkedtek. Előhúzza a cipősdobozokat, és kitöri a cipők sarkát. A még becsomagolt harisnyanadrágokat is szétszaggatja, és a szoba közepén tornyosuló kupacra dobja. Hát ennyi maradt belőle: a ruhák, amiket nem tudott elvinni. A kupacot rugdossa, aztán felnyög. Oda az illúzió. Nem került hozzá közelebb. Rugdoshatja a ruháit, de nincs hatalmában Cathyhez nyúlni.

És ezt gyűlöli leginkább: a tehetetlenséget.

De nem leszek sokáig tehetetlen. Megtalálom a módját, hogy megtaláljalak, Cathy. Az enyém vagy, és Chris Kane mindig visszaszerzi, ami az övé. Nem számít, hol vagy, és az sem, hogy mibe kerül, hogy megtaláljalak. Viszontlátalak, Cathy, és lehet, hogy előbb, mint gondolnád. Akkor majd kiderül, ki nevet a végén. A hálóból átmegy a fiú szobájába. Itt még több holmi van. A fiú ruhái, könyvei, játéka. Felkap egy Gameboyt, és a falhoz vágja. Várj csak, Danny fiam, úgyis elkaplak! És akkor olyan játékot játszunk, amit sosem felejtess el.

Megdörgöli az arcát, ahol a gyerek megütötte a sporttáskával.

Azt hiszed, elég nagy vagy, Danny fiam? Chris bácsival akarsz ujjat húzni? Azt képzeled, hogy elég kemény legény vagy? Nem az a kemény, aki szerencsésen behúz egyet, hanem az, aki bárki másnál jobban viseli a fájdalmat. Márpedig senki sem viseli úgy, mint én.

Chris végigdübörög a lakáson, átkozza őket, sértések sorát zúdíítja rájuk, fröcsög a nevéük a szájából, és bosszúval fenyegetőzik. Bolonddá tettek, Chrissie fiam, éspedig egy nő meg egy tizenöt éves fiú. Etted, ruháztad őket, elvitted őket szórakozni, és nézd csak, mi a jutalom. Az egészet a pofádba vágják.

Az ablakhoz megy, és lenéz az utcára. Odakint vannak, egy buszon vagy egy vonaton ülnek, és ebül szerzett javaikat számolják. Biztonságban hiszik magukat. Azt hiszik, új életet kezhetnek. Az én pénzemmel! Gondoljuk csak végig még egyszer! Senki sem szedheti rá Chris Kane-t. Se te, Cathy, se a taknyos kölyköd. Egy ideje már figyelte a gyereket, ahogy nő, férfiasodik, és lassanként fenyegetést jelent. A kis kígyó, akit a keblemen melengettem, most a kezembe harapott.

A vártnál hamarabb. De azért nincs miért aggódnod, Chrissie fiam. Csak egy apró kellemetlenség. Ideje meghánynom-vetnem a dolgokat. Kiötlök egy tervet, és ha ezzel megvagyok, máris megkereslek benneteket.

És akkor nem árt, ha óvatosak vagytok.

Nagyon óvatosak!

2 DANNY

Három óra elteltével Danny is kezdi érezni: eltölti a szabadságérzetet. Egészen idáig a mamí azt hajtogatta: *Szabadnak érzem magam*. De Danny mostanáig nem érzett semmit. Nem is hiszi el, hogy az egészet maga mögött hagyta. Tegnap még Chris arcát fürkészte, nem lát-e rajta fenyegetést, azt a lassú pislákolást, ami a szokásos dührohamaikhoz vezet. Egy gyereknél hiszti, egy felnőttél erő. Talán túl sokra vágyott, amikor abban az életben reménykedett, amit Chris színrelépése előtt éltek: a félelem nélküli életre. Csak a vonatutazás utolsó fél órájában kezdett el mosolyogni és a mamival viccelődni, és máris az állomás felé közelednek. Kinéz az ablakon, amikor beér a vonat.

– Emlékszel? – kérdezi az anyja. Danny pillantása végigfut az állomás mellett a viktoriánus téglaházak és a nyolcvanas évekbeli kipucolt ócska sorházak egyvelegén. Kicsit ismerős, de nem nagyon. Akárhogy is, nem látszik az ígéret földjének.

– Nos, emlékszel rá?

– Egy kicsit.

De Danny csak valami különbséget, másságot érez. A tégla itt más, piros és nem szürke, és a tetők formája is különböző. Már vagy négy éve, hogy utoljára jártak itt. Danny még emlékszik, mert akkor kezdte a gimnáziumot. Ez még Chris előtt volt. Az Állat tizenkét hónappal később jelent meg a színen. Danny eleinte jobban kedvelte, mint a mami többi barátját, a lúzereket, akiket elriasztott egy nagyobbacska fiúval élő asszony, a férfiakat, akik gyorsabban váltogatták egymást, mint ahogy az ember a McDonald's-nál megkapta, amit rendelt. Chris akkoriban még szórakoztató volt. Különböző helyekre vitte, ajándékokkal lepte meg őket. Újdonság volt, hogy ott él velük valaki, és főként az, hogy hajlott a gonoszkodásra, a vaskos tréfákra.

Danny akkoriban még felnézett Chrisre, és arra gondolt, talán ellesheti tőle, hogy kell felnőtt férfiként viselkedni. Az első hetekben az életük csupa energia, elevenség, nevetés volt. De ez még azelőtt történt, hogy Danny jobban megismerte Christ. Úgy istenigazából. Egy férfi az elején mindig kifogástalanul viselkedik, de amint megmelegszik alatta a szék, előtűnik a korábbi mosolyok mögül az igazi énje. Chris, amikor beköltözött, rendkívül nagyvonalúnak tűnt, de mindig akart valamit cserébe. És amint befészkelte magát közéjük, megkezdődött a Visszafizetés Ideje. Minden apró részletet tudni akart a mami napjáról. Dannyéről is. A legcsekélyebb következetlenség gyanakvóvá tette, vagy ha akár egy perccel nem tudtak elszámolni. Chris kezdett uralkodni rajtuk, a tulajdonai lettek. Danny ezért is nem látta

már évek óta a nagyszüleit. Amint hozzájuk költözött, Chris lett a családjuk, az *egész* családjuk. Féltekeny volt bármilyen konkurenciára. A mami nem találkozhatott a barátnőivel. Nem mehetett el a szüleihez. Christ sosem érdekelte a mami múltja. Sőt, első perctől fogva nem volt hajlandó elismerni, hogy a maminak van múltja. Ő volt a múlt, a jelen és a jövő. Amint a mami megemlégtette a szüleit, Chris félbeszakította a mondatot. Chris részéről a mami élete akkor kezdődött, amikor megismerkedtek. De persze nem csak Chris bírvágyán múlt, hogy Danny nem kereste fel a nagyszüleit. Volt még más ok is, amit sosem értett a vele szemben kinyilvánított hidegség. Nem a nagyi részéről, mert ő odavolt érte. A nagyapja sok tekintetben Chrisre emlékeztette. Azt akarja, hogy olyan legyek, mint ő, gondolta, úgy gondolkozzak, mint ő. Ő is birtokolni akar. De Dannyt nem lehet kisajátítani. Nem tartozik közéjük. Más.

– Menjünk! – sűrgeti a mami. Vidám, szinte incselkedő a hangja. Az állomásról kifelé menet Danny véletlenül nekiütözik, és az anyja játékosan pofozni kezdi, mint egy macska a gombolyagot. D annynek tetszik, hogy az anyja váratlanul fiatalosabb, gondtalanabb. Lefoszlanak róla az évek, a pillantása nem olyan óvatos és riadt, a szeme körül a mosoly ráncai jelennek meg. Megengedi magának a hit fényűzését. Talán lesz új kezdet! Talán valóban itt kezdődik a szabadság! Danny a vállára veszi a sporttáskáját. Van azonban a dolognak egy hátulütője. Lesz új élete, de milyen lesz a barátai, Abbie, Mick és Ramila nélkül? Danny kezdi kirekesztettnek érezni magát. A Christől való megszabadulás öröme mellett úgy érzi magát, mint egy partra vetett hal. Levegő után kapkod.

– Ideges vagy? – A mami a gondolataiban olvas.

Partra vetett hal, hasztalan mozog a kopolyúja, a farkával erőtllenül verdes. Az „ideges” meg sem közelíti azt, ahogy érzi magát. A kiszabadulás öröme szertefoszlik, amikor az itt és most kezdődő új életre gondol. Felfelé menet a körülötte felhangzó különös akcentust hallgatja. Mostantól ezt fogom hallani, gondolja magában.

– Fogjunk taxit!

Chris mindig ellenőrizte, hogy mire költenek. Zsebpénzt adott még a maminak is. Annyit, hogy a számlákat fizessék, de azonkívül szinte semmit. A taxi pazarlás volt. Megfizettünk volna érte, gondolja Danny: pofonokkal, rúgásokkal és ütlegekkel. De most talán nem kell, most, hogy szabadok vagyunk.

– Azt tehetünk, ami jólesik – mondja a mami, és megveregeti a zsebét, amiben Chris összetekert bankjegyeit tartja. – Pénzünk van. – Egy régi dalt énekel: „Money, money, money...”

Danny elmosolyodik, de kényszeredetten. Megijeszti, hogy elvették Chris suskáját. Egyszer kivettek egy videót, és nem kértek tőle engedélyt. Chris rátaposott a távirányítóra, és darabokra morzsolta. A mami természetesen megérdemli a pénzt, hiszen legalább olyan keményen megoldozott érte, mint Chris, sőt keményebben, mert ő tisztességesen kereste meg. De a saját pénzéből sem kapott soha annyit, amennyi elég lett volna. Minden fillérért, amit elköltött, előbb könyörögnie kellett. Mindegy, ki kereste meg, a pénz Chrisé volt. Minden az övé volt. És ha valamivel nem értettek egyet, akkor jöttek a rúgások, vagy egy

ökölcsapás, hogy emlékeztesse őket, kié minden. A testünk, a lelkünk, mindentünk, gondolja Danny.

Danny és Cath beszállnak az első taxiba, ami az állomás előtti droszton áll; magántaxi, a telefonszámot az oldalára festették.

- Hová, kedves? – kérdezi a sofőr.
- Edgecliff lakópark, Cork Terrace 1. szám.
- Az Edge-re valósi? – kérdezi a férfi.
- Ott nőttem fel – válaszolja a mami. – Miért?

A sofőr Dannyre pillant, és regisztrálja vele kapcsolatban az egyetlen tényt, ami mindennél fontosabb. Legalábbis egyeseknek.

- Semmi, nem érdekes – feleli a férfi.

Az állomástól egy hosszú domboldalon kapaszkodnak fel. Danny visszanéz. Elképzeli, ahogy Chris utánuk ered, fut felfelé, és fújtatva szedi a levegőt. A szeme szikrázik a méltatlankodástól és a dühtől, hogy elbántak vele. De nem bukkanhat a nyomukra. A mami a szülei közelében sem járt, amióta Chrisszel él, és ha csak szóba merte hozni őket, Chris mindig belefojtotta a szót. Az anyja három év alatt egyszer sem találkozott Danny nagyszüleivel, nem is beszélt velük telefonon. Akkor meg miért aggódnának? A régi életüket maguk mögött hagyták. Ideje, hogy előre nézzenek.

- Szóval a Cork Terrace? – kérdezi a sofőr.
- Igen. Egyes szám. Ismeri?
- Inkább csak a környéket.

Csak ennyit mond. De az, ahogy mondja, gondolkodóba ejti Dannyt. Mi van az Edge-en, ami „ismertté” teszi? Megpróbál visszaemlékezni, és valami felrémlik, egy benyomás.

Amikor utoljára itt járt, olyan érzése támadt, mintha bámulnának. A szomszédok, a nagyapja, szinte mindenki. Mintha egy másik bolygóról pottyant volna ide.

– Megérkeztünk.

A taxi megállt az utolsó sorháznál. Az Edgecliff lakóparkot kitevő sorházak fölött húzódik a környéknek nevet adó meredek partfal. Danny felnéz a hosszan ereszkedő domboldalra, amit itt helyben Edge Cliffnek neveznek. Korábbi látogatásaik alkalmával járt már fent a mamival. Akkor úgy érezte, mintha a világ tetején volna. Olyan magas és szeles volt, hogy beleszédült. És egy kicsit meg is ijedt. A világ tetején? A végén talán helyénvalóbb volna. *Két tűz közé kerültünk*, fut át egy pillanatra Danny agyán.

HARRY

A motorzúgás hallatán egy apró termetű, töpörödött öregember néz fel a kertészkedésből. Ki állhat itt meg? Biztos Parkerékhez jöttek. Remélem, nem a legidősebb gyerekük! Visszataszító figura. Azon sem csodálkoznék, ha drogokkal üzletelne. Más sosem szokott taxival járni. Errefelé legalábbis.

Harry már ismét a rózsáival foglalkozna, amikor valami arra készíti, hogy alaposabban odanézzon. A hátul ülő fiú..., de az nem lehet. Leteszi a kertfalra a metszőollót, és kiegyenesedik. Most már érdeklődve figyel. Nem is úgy. *Szorongva*.

Többé nem jött vissza.

Azt hittem, utoljára láttam.

Emlékszik, hogy utolsó alkalommal mit mondott a lánya. Hogy azok után, amiket mondott, amilyen undorító dolgokat állított róla meg a fiáról, többé be nem teszi ide a lábát. Azt is hozzátette, hogy többé nem az apja, csak egy nyomorult szenteskedő, aki nem érdemli meg, hogy családjá legyen. Hála az égnek, hogy megszabadulok tőled, felelte akkor. Kinek kell egy lány, aki olyan bánatot okoz, mint az övé? Ki mint veti ágyát, lányom, úgy alussza álmát. A szakítás után Joan napokig nem szólt hozzá. Azzal vádolta, hogy elkergette a lányát és az unokáját is.

Azt mondta, hogy nem igazi férfi, és hogy egyetlen valamirevaló férfi sem kergetné el a saját vérét. De mondjon ki mit akar, nem az ő hibája volt, hanem Catherine-é és azé a félvér fiáé. Képtelen kimondani, hogy az unokájáé. Csak Joan emlegeti így. Joan, aki túlságosan megbocsátó és bele-törődő. Meg kell, hogy tudjuk különböztetni a jót a rossztól, és amit Catherine tett, ahogy azt a fiút világra hozta, az helytelen volt. Az a fiú nem az unokám, gondolja. Egy tévedés. Egy félvér. Egy ocsmány, undorító viszony terméke még akkoriból, amikor Catherine iskolás volt.

Felfordul a gyomra, amikor erre gondol, az ő kis Catherine-jére, aki egy sipistával adta össze magát, amikor a vizsgáira kellett volna készülnie. A város másik végében, egy klubban ismerkedett meg azzal a nyugat-indiai fazonnal; egy olyan helyen, ahol a többi lotyó is lógott. Kamaszkori lázadás, mondogatta Joan. Pedig ő tudta, miért tette: merő elvetemültségből.

Látta őket kikenve-kifestve, a fenekük kilógott a szoknyából. Harry morcosan bámul. Lehetetlen, hogy visszajött, még-hozzá ennyi idő elteltével, s azok után, amiket egymás fejéhez vágtak. Azt a sok szörnyűséget. Minden hidat felégettünk magunk mögött. Csak nem alázkodik meg?

– Szia, apa.

Az öreg leveszi a sapkáját, és megtörli a homlokát. Jézusom, pedig visszajött! A farkát behúзва oldalgott vissza. Sejthette volna. Ez a lány sosem tudna megállni a saját lábán. A mi Catherine-ünk semmit sem tudott befejezni, sem az iskolát, sem a szégyent, hogy tizenhat évesen teherbe esett. Még úgy látszik, Londont sem. Itt áll az ajtóban, mint egy koldus, aki adományért kuncsorog.

– Szervusz, Catherine.

– Látogatóba jöttem.

A hangja remeg, mintha nem lenne biztos a fogadtatásban. Pedig biztos lehetsz, ifjú hölgy. Mindenféleképpen lehordasz, aztán visszajössz, és nekifogsz a szerecsenmosdatásnak. Legszívesebben azt mondaná, hogy szálljon vissza a taxiba, és menjen innen. De nem teheti. Ha megtenné, pokollá tenné vele az életét. Bármennyire is szeretné, hogy a lánya és az a tévedésből született fia eltűnjön innen, nem teheti meg. Joan megkeserítené az életét.

– Beszélj anyáddal! – mondja. – Bent van.

Ennyi az egész. Az öreg a szemébe húzza a sapkáját, és folytatja a metszést. A rövid beszélgetés alatt egyszer sem nézett Dannyre.

DANNY

Most már emlékszem, gondolja Danny. Erről van szó. Oly sok évvel ezelőtt ezért bámultak. Látja a tükörképét az utcai ablakban. Egy észak-londoni elszegényedett negyedben laknak – vagy inkább laktak –, ahol szinte minden második arc színes, akár fekete, ázsiai, török vagy arab. Ahogy egyszer egy tanára nevezte: etnikai kisebbségek. De ők nem kisebbség. De mióta kisebbség a fél? És mióta lesz etnikum az, aki Nagy-Britanniában született? Micsoda ostoba szó: etnikum. Különben is mit jelent?

Danny nem sokat töri a fejét a fajon, a színén. Ez csak akkor számított eddig, ha valaki a képébe vágta. Akkor viszont megvédte, kiállt érte. Persze hallott róla a tévében, olvasott róla az újságban. Volt, aki azt bizonygatta előtte, hogy ez az identitása, sőt a kultúrája. Időnként az iskolában órát is tartottak róla, de nem tűnt igazán fontosnak. Miért olyan nagy ügy, hogy az ember családjá honnan származik? Itt vannak, és kész. Az élet része, nincs miért felhúznia magát miatta. De itt, az Edge-en más a helyzet. Legutóbb még fiatal volt, hogy felfogja, de most kétségkívül belátja. Egyetlen fekete arcot sem látott, amióta leszálltak a vonatról. Vajon erre célzott a taxisofőr, amikor azt kérdezte, hogy az Edge-re valósiak-e? Igen, akkoriban még fiatal volt ahhoz, hogy tudja, miért néz így rá a nagyapja, miért

ült a székében, és bámulta folyton a tévét, és miért nem szólt egy szót sem a mamihoz vagy hozzá. A szíve mélyén még most sem érti. De Danny már akkor érezte, hogy nem igazán kívánatos; a megkeseredett öreg, aki képtelen volt egyenesen az unokájához szólni, semmi esetre sem örült neki.

– Micsoda fogadtatás – morog Danny, és dühös ezért az ostobaságért.

Még hogy ígéret földje!

– Ne is végy tudomást róla! – mondja a mami. – Legalább nem rendezett jelenetet.

Danny kurtán biccent. Ami elmúlt, elmúlt. Muszáj volt elmenekülniük Christól. De hogy ide? Felnéz az Edge Cliffre, és a homlokát ráncolja. Ezt a sivár domboldalt gondolatban mindig a nagyapja hideg, ellenséges pillantásával társította. Hazafelé menet mindig azon törte a fejét, hogy mi baj lehet. Folyik az orra? Nyitva a slicce? Mondott valamit, amivel felbosszantotta az öreget? Most már értette, miért bámulta meg mindenki, és miért húzódozott a nagyapja, akinek a halántékán ilyenkor mindig lüktetett egy ér. Tényleg a világ végén vagyok, gondolta Danny, ahol a bőrszín még mindig számít. A mami beszél a nagyinak.

– Ott vagy, mama?

Valami földre esik és eltörik.

– Cathy? Te vagy az, kicsim? Jaj, mondd, hogy te vagy!

– Hát persze, hogy én vagyok. Elhoztam Dannyt, és itt is maradunk.

A nagyfi kisiet a konyhából, a kezét a szoknyájába törli. A fogadtatás nem is különbözhetne jobban a nagyapjától.

– Hadd nézzelek, Danny! Ó, istenem, mekkora lettél! Csinos fiatalember lett belőled! Ó, Cathy, el sem hiszem, mennyi idő telt el, négy hosszú esztendő!

Hozzátehetette volna, hogy *négy elpocsékolt év*. Megöleli Dannyt, és kétfelől arcon csókolja. Dannynek ég az arca. A nagyanyja arcán könnyek csorognak.

– Nem is tudod, hányszor néztem végig az utcán, és azt kívántam, bárcsak hazajönnétek! Úgy aggódtam! Hogy mi minden meg nem fordult már a fejemben. Miért nem írtál, Cathy, miért nem telefonáltál?

– Bocsáss meg! – mondja a mami.

– Nem, nem – tiltakozik a nagy. – Nem neked kell bocsánatot kérned, hanem az apádnak..., annak a végtelenül ostoba embernek. De ne is vegyetek tudomást Harryről! Ő már csak ilyen. Képtelen megváltozni. – Megrázza a fejét. – Ilyennek nevelték. Az anyja meg az apja is ilyenek voltak.

Kifogások, gondolja Danny. Ostoba ürügyek. Nem engem lát, csak a bőrömet.

– Szűk látókörű – mondja a nagy. – Mint ez a hely is – mutat a domboldalon kapaszkodó sorházakra. – Több, mint harminc éve lakom itt, és még soha nem éreztem magam otthon. Szűk látókör, szűk mederben csordogáló életek.

Danny megpillant valamit a szemében: vágyakozást, kioltott reményt. A mami egyszer említett valamit, hogy a nagy elkövetett egy hibát, és kelepcébe esett egy kilátástalan házasságban. Nagy most veszi csak észre, hogy túl sokat beszél.

– Gyertek csak be! – mondja. – Biztos elfáradtatok. Tegyétek le a táskátokat. – Szemügyre veszi a poggyászukat. – Nem

hoztatok sokat magatokkal. Meddig maradtok? Csak azt ne mondd, hogy sietnetek kell vissza. Ennyi idő után nem teheted. – Habozik, majd előhúz a ruhaujjából egy zsebkendőt, és hosszan, erősen kifújja az orrát. – Meddig maradtok, Cathy?

– Nem tudom, mama. Ameddig megtúrtök minket.

A nagyfi egészen megváltozik. Most jön csak rá, hogy nem rokonlátogatásra jöttek. Most néz először igazán a lánya szemébe, és látja benne a fájdalmat. Olyan, mintha a bőrére volna tetoválva: a verések, a törött kéz, a rettegés. A nagyfi hangja megváltozik:

– Mi történt?

– Nem érdekes. Nemsokára elmondom, de nem most. Danny és én, szóval mi ketten új életet akarunk kezdeni. – A nagyfi kevéske holmijukra pillant. – Nem kérünk alamizsnát. – A mami lehámoz néhány tízfontos bankót a kötegről. – Fizetjük az ellátásunkat.

– Nyugodtan elteheted – mondja a nagyfi. – Nem izgat a pénz. Örülök, hogy látlak benneteket. Biztos, hogy nem kell semmit sem tudnom? Valami bajt?

Danny várakozásteljesen néz a mamira. Ezt hogy veri vissza?

– Nincs semmi baj. Csak ahogy mondtam is, újra akarjuk kezdeni.

A két nő hosszasan nézi egymást. Dannyt feszélyezi a hallgatásuk. A csendet csak a nagyapa dobogása töri meg, ahogy a kertészkedés végeztével leveri a cipőjéről a földet. Nem jön oda hozzájuk, hanem bemegy a nappaliba, és zajosan kinyitja az újságot.

– Ostoba vén bolond – jegyzi meg a nagyi.
A mami és Danny összenéznek. Senki sem mond ellent.

Cathy

A hátsó ajtóhoz megy, és kilép a kis hátsó udvarra, ami kisebbnek tűnik, mint ahogy emlékszik rá. A szél az arcába vág. A csupasz földdarabot nézi, ahol kislánykorában játszott, és a fészker falához ütögetett egy teniszlabdát. Felneáz az Edge Cliffre. Azon futott aznap, amikor kiderült, hogy terhes. Félt és magányos volt. Felszaladt a domboldalra, ami a városra nézett; ott szakadt meg a szíve. És azóta is egyre csak megszakad a szívem, gondolja Cathy. Belekapaszodom minden férfibe, aki hajlandó szóba állni velem, aztán azon töröm a fejemet, hogy miért nem sikerül soha. De ezzel Danny szívét is összetöröm. Szegény Danny! És mindez csak azért, mert el akarok menekülni erről a helyről.

Cathy benéz a lakásba. Az anyja uzsonnát készít, az apja az újság mögött duzzog. Tudja, mi jár a fejükben, főként az apjában. A mi Catherine-ünk megint elszurta. Meglehet, gondolja Cathy. De ezért vagy, apa, nem? Te és a mama vagytok a menedékem, a biztos hely, ha valami rosszul sült el. Cathy rájön, hogy nem volt egészen őszinte Dannyvel. *Nem* kellett volna idejönniük. Nem volt szükségük búvóhelyre. Náluk van Chris pénze. Többről van ugyanis szó.

Cathy Danny fenntartás nélküli szeretete ellenére is régóta magányos. A férfi, akiről azt hitte, hogy szereti, megfosztotta mindentől, még az önbecsülésétől is. Szeretne egy darabig olyan helyen élni, amit az otthonának érezhet. Az anyjától megkapja, de az apjától?

Látja, hogy Danny a konyhában álldogál, és megsajdul a szíve. Amikor néha a saját boldogságomat keresem, szinte elfelejtem, hogy élsz.

Danny fiatalabbnak látszik a tizenöt événél. Elveszett kisfiú, gondolja. Vajon Dannyt illetően helyesen tette-e, hogy idejött? A fia származása nem számított abban a londoni negyedben, ahol eddig laktak. Nem számított, hogy gyermekét egyedül nevelő anya, aki még iskoláskorában esett teherbe, hogy Danny apja fekete volt. Egy csomó más helyen sem számítana. Normális helyeken, nyitott gondolkodású helyeken. Az ország továbblépett. De nem mindenütt, sőt talán a többsége sem, és semmiképpen sem az Edge.

Nagyon jól ismeri a szülővárosát. Elmaradt vidék. Történelem előtti Anglia. Szűk látókörű, ahogy az anyja mondta. Hát ebben nagyon is fején találta a szöveget. Cath emlékszik, milyen kétségbeesetten vágyott rá, hogy elkerüljön innen, hogy elmeneküljön a suttogások, a mindent tudó pillantások, a meglibbenő csipkefüggönyök világából. És elsősorban az apjától és az undok sértéseitől. És sikerült is elfutnia az újszülött fiával. És most visszatért a majdnem felnőtt fiúval, pár váltás ruhával, egy köteg bankjeggyel és nem sok egyébbel. És szembe kell néznie az itteniekkal. Elfogja a páni félelem. Újra át kell élnie, amit az apja csak a „szégyenének”

hívott. Képtelen vagyok rá! Londonban nem volt szégyenfolt, semmi, amit restellnie kellett volna, csak egy anya és a fia, akik megpróbáltak boldogulni a világban. Komolyan mondom, képtelen vagyok rá.

Mégis kénytelen lesz. Le kell nyelnie a büszkeségét. El kell viselnie az apja burkolt célzásait, a szomszédok sokatmondó pillantásait. Hadd gondoljanak, amit akarnak. Ha ez az ára, megfizeti.

HARRY

Tudhattam volna. Joan máris tüsténkedik, és nagy lakomát csap Catherine tiszteletére. Majd meglátjátok, hogy előszedi a legszebb porcelánt a teához. Álmában sem gondolná senki, hogy Catherine szégyent hozott erre a házra. Harry jól emlékszik, milyen volt bemenni a munkahelyére, amikor a lányának gömbölyödni kezdett a pocakja.

– A lányod bekapta a legyet? – kérdezte az egyik fiatalabb munkatársa. Harry a homlokát ráncolja. Nincs manapság tisztelet az idősebbek iránt, ez a baj.

Fütyülnek rá, hogy beszélnek az emberrel. Nincs se tisztelet, se illem. Dühösen lapoz az újságban, a lapok csattognak a kezében. Mindig is felsőbbrendűnek érezte magát, és megjegyzéseket tett az ostoba kisemberekre, akik kudarcot vallottak. És Catherine erre lehúzta a családot az ő szintjükre.

Mivel érdemelte ki? Mindig rendesen fizette az adóját, soha nem hiányzott a munkából, soha nem kért senkitől semmit. És mi haszna származott belőle? Semmi, az ördögbe is! Az egyetlen lányát teherbe ejtette egy... majdnem kimondja hangosan, az ostoba kis liba arcába akarja vágni, de manapság már ezt sem lehet megtenni. Az országot elfoglalták. Egy angol már nem is hangoztathatja a véleményét anélkül, hogy bele ne fojtanák a szót. A politikai korrektség teljesen megbolondított mindent. Minden... minden a feje tetejére állt.

Az órára pillant. Fél hat. Hatkor fognak uzsonnázni. Fáradtan teszi le az újságját. Tudja, hogy Joan majd Danny mellé ülteti: így képzelem a jó viszony kialakítását. Tégy, amit akarsz, de engem nem veszel rá, hogy együttműködjek veled. A jót meg kell tudnunk különböztetni a rossztól, és miféle viselkedés az, ha valaki férj nélkül hoz a világra egy gyereket, és nem tudja miből eltartani?

Az ablakhoz megy, és kinéz. Látja az utcát, ahol az elmúlt harmincegy évben élt. Emlékszik, amikor idehozta a feleségét, aztán pár hónap múlva már elégedetten tolt a kis lányát a babakocsiban. Emlékszik, hogy a nők a baba fölé hajoltak, és a kis hercegnőjének gügyögtek. Az élet akkor teljesnek tűnt. Micsoda reményeket táplált, micsoda álmokat kergetett! Hogy a lánya majd egyetemre megy, tanár vagy orvos lesz, és mindent megtesz, amit ő nem. És most? Nincs otthona, se munkája, csak egy fia, aki... emlékszik, mit mondogatott az apja: egy fehér ember egy fehér utcán, egy fekete egy feketén sétál végig. De hol sétál egy olyan fiú, mint Danny? Nem helyes, nem természetes.

Hallja, hogy a felesége a nevét kiáltja: – Kész vagy, Harry, jössz teázni?

Lassan megcsóválja a fejét. Hogy készen áll-e? Erre sosem állok készen, gondolja.

CHRIS

Kétszáz mérfölddel arrébb Chris a szétszaggatott ruhák, a szétvert cipők, a régi iratok és a fényképek között ül. Eszeveszett őrjöngés lett úrrá rajta. Találnia kell valamit, bármit, aminek segítségével Cathy nyomára akadhat, és visszaszeresheti azt, ami az övé. Meglopták! Eltűnt a nője, a pénze. És ez nagyon fáj. Milyen mércével mérnek egy férfit? A nővel, aki mellette megy, és a zsebében levő pénzzel. Chris Kane e kettőre büszke. Mindig van miből fizetnie. Senkit sem kell megkérnie, hogy kiségitse. De most kábult, lelombozott. A lakás üres Cathy nélkül. Maga elé képzei Cathy arcát, és nagyon megsajnálja önmagát. Még senkit sem szeretett annyira, mint Cathyt. Persze időnként gatyába kellett ráznia, de melyik asszonyt ne kellene? Mégis minden, amit tett, Cathy javát szolgálta. Miért nem érti meg? Miért nem becsülte meg, amit érte tett? Feltart egy fényképet, ami ket-tejükéről készült a bátyja esküvőjén. Milyen bizonyítékra van még Cathynek szüksége? Egymás számára teremtett minket az Isten, Cathy. Hogy romolhatott el minden?

Feláll, és a fiókhöz megy. Még most sem hiszi el: először is azt, hogy Cathy meglopta, másodszor, hogy egyáltalán *mersze* volt hozzá. Hát nem magyarázta meg elég világosan, mi lesz azzal, aki a tulajdonához nyúl? Mégis mit képzelsz ez a nő, hogy ő valami puhány? Felejtsd el, Cathy! Ezt nem úszod meg szárazon. Nem fogsz túljárni Chris Kane eszén.

A fényképet a tárcájába csúsztatja, aztán kimegy a konyhába, és egy fekete szemetes zsákkal jön vissza. Kezdi belegyömöszölni a szétszagotott, széttört holmikat. Semmi sincs, amiből rájöhetne, hol van Cathy. Amikor kezdte átnézni a dolgait, biztosra vette, hogy akad valami, ami nyomra vezet, mint a filmekben a helyszínelőket. Módszeresen, kockáról kockára rekonstruálja a szeretett nő napjait. De nem így történt.

– De akkor is kitalálok valamit – szólal meg hangosan.
– Ezt biztosra veheted.

Beköti a zsák száját, és a zsákot az ajtó mellé teszi. Körülnéz a lakásban. Biztos van itt valami, amiből kiderítheti, hova ment. Majd szépen megfutja a köröket, végigjárja a barátnőit, bár nem sok maradt. Erről gondoskodott. De Cathy nem ostoba. Biztos eltüntette a nyomait, és nem várja ölbe tett kézzel. Annak idején is ez vonzotta benne. Tudja jól, mire számíthat. Össze kell hát szednie magát, és törnie kell a fejét, ha vissza akarja szerezni.

Gyerünk, Chrissie, törd a fejed!

Gondolkozz!

DANNY

Egymást kergetik a gondolatai.

Pár óra leforgása alatt sok minden történt. Ma nagyon sok érzés futott át rajta. Félelem és ijedtség, amikor a mami felébresztette, hogy elmondja, indulniuk kell. Aztán a menekülésük lelkesültsége, amikor sikerült kicsúszniuk Chris markából. Elmosolyodik, amikor felidézi, hogy csattant az ütése Chris képén. És én kevertem le, gondolja Danny. Jól pofán vágtam! Hányszor érezte kisfiúnak magát, amikor tehetetlenül végignézte, ahogy az az izé, az az Állat bántotta az anyját. Most az egyszer megvédte. De már ez is mintha ezer éve lett volna. Elmúlt az izgalom, amit ez a kimondhatatlanul bátor tett ébresztett benne. Sok minden rontott rajta: a felfedezés, hogy a nagypapa miért nem néz rá, a felismerés, hogy az ígéret földje idegen föld, ő pedig egyedül maradt itt. És most ébrednek csak a kételyei. Danny felül a kempingágyon.

A szobája üres, csak pár bőrönd, egy elromlott varrógép, és néhány anyagokkal tömött zsák van benne. Eső veri az ablakot. Már felhívta Abbie-t. Furcsa volt, hogy nem mondhatja el, hol van. Azt mondta, hogy tanulja meg kívülről a számát, azután törölje a telefonja memóriájából. Chris Kane úgy lebegett köztük, mint egy démon. Pár percet beszéltek

csak, nem is igen tudták, mit mondjanak egymásnak, aztán le is tették a kagylót. Most aztán törheti a fejét, hol talál még egy olyan barátot, mint Abbie. Ül ebben az üres, sötét szobában, fél a szabadságától, és tart ettől a domboldali ígéret földjétől.

Még soha nem érezte magát ilyen magányosnak. Még a szabadság és a biztonság sem kárpótolja ezért az érzésért.